

המדריך השלם של העוסקים בדמויות ולפרשיות של

הכביסה הגדולה

המפקח הכללי של משטרת ישראל. הם נגעו כמעט לכל פרשה מפוקפקת שנתגלתה בשנים האחרונות, והובאה לידיעת הציבור על-ידי גופים בלתי-משוררים, אשר "שורת המתנדבים" היתה אחד מהם. בואת החלה הכביסה הגדולה של הלבנים הצואים שנערמו במשך שנים בארון הכבסים של המשטר בארץ. כדי שהקורא יוכל להתמצא, בהמשך המשפט, בעשרות פרשות מסובכות אלה, שבחלקן הגדול נחשפו על-ידי "העולם הזה", מוגש בעמודים אלה מדריך תמציתי של חומר-הרקע, כפי שהוזכר בבית המשפט, ומחוצה לו.

הפרשות שהובאו השבוע להכרעתם של שלשת השופטים המחוזיים יצחק שילה זאב צלטנר ויצחק קיסטר, חרגו הרחק מתחומה של תביעת נזקין אזרחית. ביוזמת יועציו המשפטיים של סגן המפקח הכללי של המשטרה, עמוס בן-גוריון, התרחב מיד הדיון המשפטי לממדי ענק, כשבמרכז ניצבת הבעיה העקרונית: האם תיהנה השחיתות במדינת ישראל מחסינות כלפי דעת הקהל החופשית. בזה אחר זה נערמו על שולחן השופטים מאות מיסמכים ותיקים שנגעו ל-26 פרשות עיקריות, ושהוכנו במיוחד על-ידי

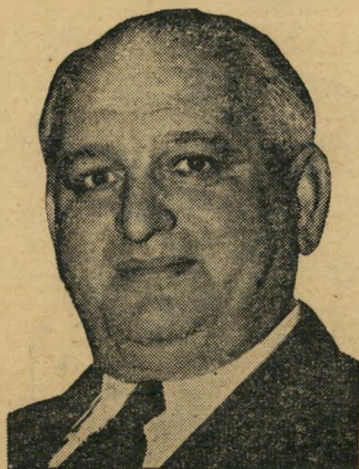
לספר כי שמע על ההסכם עם ליגום רק מתוך קריאת עדותו של נחמיאס, אם כי קרא אותה רק פעם אחת, בריפורף. כאשר נשאל אם, לדעתו, היתה זו עיסקה כשרה, השיב: "עכשיו, אחרי שהתפרסמה ברבים, אני סבור שלא".

תמיר: ועכשיו, לאחר שנודע לך על העיסקה הבלתי-כשרה, האם מינית ביתדין חוקר?

סהר: לא.

פרשת אירטו נגעה לעיסקת ייבוא ציוד לבתי-מלון, במסגרת הסכם השילומים. השותפים העיקריים היו שייקה ירקוני, ידיד הקרוב של עמוס וסתר; אריה פילץ, ידידו של שייקה ירקוני; שלום ליגום, ידידו של שייקה ירקוני ואריה פילץ, ותורם דיור-החינם לעמוס בן-גוריון.

עיסקותיה של אירטו לא היו מן הכשרות ביותר; חוקרי המשטרה החלו לספל בה, ואז, לדברי סתר, "השתרבו שמו של שייקה, ידידו של התובע. קראתי לעמוס ואמרתי: עמוס, נשתרבו שמו של שייקה ירקוני בחקירה המתנהלת בכלכלית. ראיתי חובה לעצמי להודיע לעמוס, מפני שידעתי כי הוא נמצא ביחסים קרובים עם מר שייקה. אז עמוס אמר: יחקרו, ואם יתברר שהוא אשם, אנק אתו את יחסי הוריתי לזלינגר (ראש אגף החקירות במטה הארצי) להמשיך בחקירה".

שלום ליגום

1. הווילה ובריכת השחיה

לשלום ליגום ישנם מיליונים רבים של לירות. יש לו גם קשרים רבים לפרשות שהועלו במשפט. בחזיתו, למשל, התגורר עמוס בן-גוריון שנתיים, חינם. אחד התיקים שנסגרו, שוב למשל, היה תיק עבירות המטבע של חברת אירטו, אשר בה היה שותף שלום ליגום.

על סרשת הווילה, נחקר — כבר לפני התחלת המשפט — סגן המפקח הכללי לשעבר, יוסף ("כשסגן מפקח היה סגן מפקח ולירה היתה לירה") נחמיאס. הוא סיפר כי שימש כמתווך בין ידידו ליגום, לבין חברו למטה עמוס בן-גוריון, בדבר השכרת הווילה של ליגום לעמוס.

באותה עדות, הגיש עורך-הדין כספי מיסמך מדהים, שאיש לא ידע על קיומו. במיסמך זה, הכתוב בכתב ידו של נחמיאס, נרשמו תנאי ההסכם של מסירת הווילה לעמוס בן-גוריון. בין יתר התנאים: המשטרה תשתדל להשיג קו טלפון ישיר לווילה, ולהעבירו לליגום אחרי שעמוס יצא; להשיג תייל לגדר, צבע לצביעת הווילה והומרי בניין לבניית בריכת-שחיה בגנו של ליגום. כל זאת, בימי הקיצוב החמורים של סוף 1951, במחירים רשמיים.

כאשר הגיע זמנו של סתר לענות לתשובות שמואל תמיר בפרשה זאת, השיב לא פעם: "אינני זוכר" או "אינני יודע". בכל זאת, ידע